

Diada dels raiers

Sr. Director:

Divendres passat vaig tenir l'honor de ser distingit amb la Ganxa d'Or per part de l'Associació dels Raiers de la Noguera Pallaresa (un guardó que s'entrega a aquella institució, organisme o particular que ha destacat per la seva trajectòria o vincle amb aquest antic ofici) i, per la qual cosa, no cal dir-ho, els estaré permanentment agraït. Però penso que seria injust, per la meua part, no compartir aquest guardó amb totes aquelles persones que l'han fet possible i que, possiblement, se'l mereixen tant com jo: en primer lloc m'agradaria compartir-lo amb l'Àngel Portet, el president amb el qual vaig viure més de deu anys de responsabilitats tant dins la Junta dels Raiers de la Noguera Pallaresa com en l'Associació Internacional de Raiers; en segon lloc amb Mia Tirbió i Ramon Coll, els amics i companys que em van introduir en els raiers i amb els quals vaig compartir moltes vivències úniques; i, en tercer lloc, amb tots aquells que em van ensenyar tot el que sé d'aquesta tradició, entre els quals voldria destacar Fermín Tormo, Joan Parramon, Tomas Gordó, Pere Dalmau, Aleix Tormo, Tonet Forga i Agustín Valencia. Gràcies a tots. Aquesta ganxa també és vostra.

JESÚS SÁNCHEZ PELLICER
LA POBLA DE SEGRU

Gràcies, Fundació Renal Jaume Arnó

Sr. Director:

La meua història comença a Romania, país comunitari. Feia 17 anys que havia de fer diàlisi. Dia sí i dia no em punxaven el braç per netejar-me la sang. Ara tinc 51 anys. Tot va canviar quan vaig tenir l'oportunitat de venir a viure a Lleida amb una família d'aquí, per intentar tenir una millor qualitat de vida, però no ho havia aconseguit sense el suport de la Fundació Renal Jaume Arnó. La meua família "adoptiva" s'hi va posar en contacte i ells es van ocupar de tots els tràmits. A Romania em deien que era impossible accedir a un trasplantament renal, allí si no tens molts diners no pots accedir a aquest tipus de medicina tan sofisticada. En canvi a Catalunya ho podíem intentar. La Fundació ens va animar i ho va gestionar tot. No cal que us digui que l'oportunitat de la sanitat romanesa va ser total i directa, ja que el govern romanès s'havia de fer càrrec de les meues despeses aquí. Ens van posar totes les traves possibles, però gràcies a la tenacitat de tots, finalment ho vam aconseguir i el dia 1 d'agost del 2015 ar-

LA CARTA DEL DIA

Què fa un regidor de barri?

SR. DIRECTOR:

Sabiem per la teoria i per la deducció lògica que un regidor de barri és aquell que dins del consistori es preocupa dels problemes i qüestions que incumbeixen al barri assignat durant la seua gestió de quatre anys. Coneixem també que en altres països i més properament també en altres ciutats, la figura del regidor de barri està gairebé consagrada. El regidor dedica un temps –a la setmana, al mes, al trimestre–, als veïns de la seua zona per atendre'ls en les seues demandes, queixes, propostes, etc. Així és com al cap de 4 anys, aquest regidor o qui l'hagi de substituir del seu partit, pot presentar-se amb el cap ben alt a cercar el vot que li ha de permetre sortir escollit.

Si ha fet la feina com cal, el regidor o regidora és reconegut o reconeguda pel veïnat i aquest mateix és capaç de recomanar el seu vot entre els indecisos o fins i tot envers a candidats d'altres formacions. Això és el que en la pràctica democràtica ha de ser i la ciutadania espera.

Pero vet aquí que a Lleida sembla que sempre hem d'anar amb el pas canviat en segons què i aquest n'és un trist exemple. Resulta que aquesta setmana es convoca per part del regidor de Participació Ciutadana, el senyor Joan Gómez, el veïnat al local de l'Associació de Veïns del Camp d'Esports, amb el regidor de zona el senyor Xavier Rodamilans.

D'entrada, el convocant no es presenta ni s'excusa; al demanar per ell un veí, el senyor Rodamilans diu que el senyor Gómez tenia un parell de coses més (sic!).

Iniciant el seu parlament, el regidor de zona Rodamilans confessa obertament i

clara, i sense mostrar cap penediment ni donar cap excusa, que –en dos anys de legislatura– és la primera vegada que visita el barri (sic!).

En aquest barri, com ja sap més de mig Lleida per notícies que han aparegut a la premsa local i catalana i televisions, i ens consta que preocupa bastant el govern municipal i grups de l'oposició, hi ha un tema candent de màxima preocupació pel veïnat, que és la urbanització de l'anomenat (bé o malament) Parc de les Arts. Aquest és un projecte aprovat en Ple Municipal –al qual va assistir i va votar el regidor Rodamilans.

Així les coses, no té cap vergonya de confessar amb veu alta, clara i rotunda que desconeix el projecte (sic!).

Com se sap, la nostra Paeria, sempre pensant en els ciutadans, va distribuir fa uns dies per totes les bústies del barri un matusser opuscle propagandístic per intentar contrarestar el moviment veïnal en contra del projecte que, dit sigui de passada, pretén cedir a la iniciativa privada una tercera part d'un espai que havia de ser destinat –segons els plans anteriors– a un ús totalment públic. Doncs bé, l'il·lustre visitant regidor també amb la seua veu alta i clara confessa que no ha vist l'opuscle. I tan ample!

En definitiva, i per no allargar-nos més, denunciem la incompetència del regidor de la zona del Camp d'Esports, el senyor Xavier Rodamilans de la O, i li demanem que no cal que torni pel barri; que per la seua dedicació en dos anys, podem continuar sense regidor de zona durant dos anys més, fins que un altre govern municipal, amb un altre esperit, replantegi les relacions amb la ciutadania.

PLATAFORMA EL PARC ÉS NOSTRE

ribava a Lleida. Aquí la Fundació ja havia contactat amb els metges que m'havien d'atendre i em van gestionar el torn de diàlisi així com tota la documentació administrativa que necessitava. Gràcies al seu optimisme i la seva força, sempre present, al maig del 2016 vaig entrar en llista d'espera per un trasplantament i el 23

de novembre del mateix any un donant va ser compatible amb mi i gràcies a ell, avui puc gaudir d'una vida plenament normal. Es poden imaginar que ara puc fer pipí? Que ara puc beure tanta aigua com vulgui? Que ara sóc lliure de marxar una setmana fora sense que hagi de tornar l'endemà per estar enganxada 5 hores a una

màquina? Es poden imaginar que el meu braç no pateix les agressions que dia rere dia patia amb les punxades? Crec que ningú no es pot imaginar, si no és que estigui a prop d'un malalt de diàlisi, el que suposa de patiment d'aquesta malaltia. La Fundació Renal Jaume Arnó fa una tasca que ningú no veu, ja que t'acullen, t'ani-

men, et responen els dubtes, les pors. Allí hi ha l'ignòria Gràcia, que és el model d'optimisme i força per excel·lència. També la Cristina, que incansablement t'ajuda i, no cal dir-ho, una gran persona com el Jaume, que mercès a la seva experiència es va sensibilitzar amb la resta de malalts que, com ell, han hagut de fer diàlisi i necessiten ajuda i així va crear una Fundació destinada a tots nosaltres. Agraïxo també la tasca que fan de prevenció de les malalties i com consciencien la població del que es pot fer per no tenir aquesta dolència tan greu! I agraïxo a la sanitat catalana el seu nivell, com treballen amb la Fundació, com es coordinen i porten a terme accions conjuntes, amb una sensibilitat extraordinària per aconseguir el benestar de tothom! Gràcies per haver-me tornat la vida! Gràcies, Fundació Renal! No canviem mai!

SÍLVIA MITRICA

El 8 de juliol toca concentrar-se a Portbou

Sr. Director:

Amb aquesta carta voldria dirigir-me al conjunt de la població de Catalunya i, molt especialment, a la gent de l'Alt Empordà perquè el proper 8 de juliol del 2017 a 2/4 d'onze del matí es concentrin a l'andana francesa de l'estació de Portbou per tal de celebrar la recuperació del tren de nit París-Portbou i, alhora, per donar suport a l'acte reivindicatiu i de concentració a favor d'una millora integral del tren convencional, social i transfronterer de l'eurodistricte i l'euroregió. El 8 de juliol a Portbou hem d'exigir un autèntic tren de l'eurodistricte del dia a dia, complementari del TAV, que esdevingui l'espina dorsal dels desplaçaments de viatgers a escala de l'euroregió.

JOSEP M. LOSTE

LA FOTO DEL LECTOR

PERE SERRET, LLEIDA

Males herbes a la plaça de la Pau

El nostre lector, el lleidatà Pere Serret, denuncia el deplorable aspecte d'aquesta jardineria, situada a la plaça de la Pau de Lleida. "Les males herbes superen amb escreix totes les plantes i flors plantades, que queden així ofegades", es lamenta.

ENQUESTA

PREGUNTA:

Creieu que a Espanya s'ha acabat amb el franquisme?

Sí
 No
 Ns

Voteu i deixeu el comentari a
www.segre.com